

Κυριακή 23 Ιουνίου 2019.

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων

Μτθ. 10, 32 – 33, 37 – 38, καί 19, 27 – 30.

«ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» (Μτθ. 19, 27)

Μία Κυριακή κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τιμάει ὄλους τούς φίλους τοῦ Χριστοῦ βιώνουμε σήμερα. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔκαναν τήν πίστη ζωή καί ἐμπειρία τιμῶνται σήμερα καί προβάλλονται ὡς πρότυπα. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἄνοιξαν τήν ὑπαρξή τους στό Ἅγιο Πνεῦμα καί περιφρόνησαν τά ψεύτικα καί ἀπατηλά αὐτοῦ τοῦ κόσμου, διότι πόθησαν τήν αἰωνιότητα καί τόν ἀγαπημένο τους Χριστό.

Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας ὁ Χριστός ζητάει ἀπό τούς μαθητές Του νά ἐγκαταλείψουν τά πάντα, γιά νά περπατήσουν μαζί Του. Ὁ Πέτρος μέ θάρρος Τοῦ ὑποβάλλει τήν ἐρώτηση πού θέλουμε ὄλοι νά κάνουμε στό Χριστό:

«ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;». Μία ἐρώτηση γεμάτη καιροσκοπισμό θά λέγαμε ὅτι ὑπέβαλε μέθρασύτητα ὁ Πέτρος στὸν Ἰησοῦ. Εἶναι μία ἐρώτηση ὅμως πού ἔχουμε ὡς ἀπορία ὅλοι μέσα στήν καρδιά μας. Γιατί κάποιος νά ἐγκαταλείψει τά πάντα γιά τό Χριστό; Ποιό εἶναι τό κέρδος τοῦ πιστοῦ ἀπό τήν προσκόλλησή του στὸν Κύριο; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε ὅλους τούς ἀγίους ὅλων τῶν ἐποχῶν νά ξεχάσουν τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου, γιά νά κερδίσουν τή μοναδική ἀγάπη τοῦ Θεανθρώπου;

Ὡς ἀπάντηση θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι πρῶτον εἶναι ἡ φυσική ἐφεση πρὸς τό Θεό. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ἔχουμε μία τάση πρὸς τό πρότυπό μας. Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει μέσα στό γενετικό μας κώδικα. Εἶναι ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Δέν ἔχει σχέση μέ τόν πολιτισμό καί τό ἀντικείμενο τῆς πίστεως. Ὅλοι οἱ πολιτισμοί καί ὅλες οἱ ἐποχές ἀναζήτησαν, ἀναζητοῦν καί θά ψάχνουν πάντοτε τό Θεό. Οἱ ἄνθρωποι σ' ὅλες τίς γωνιές τοῦ πλανήτη πιστεύουν πάντοτε σέ κάποιο θεό. Εἶναι ἓνας θεός

πού τόν δημιούργησε ἡ σκέψη καί οἱ φοβίες τους ἤ εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, πού ἀποκάλυψε τόν ἑαυτό Του στόν κόσμο καί σώζει ὅσους τό ἐπιθυμοῦν μέ τή θυσία καί τήν Ἀνάστασή Του. Οἱ ἅγιοι λοιπόν ἐγκαταλείπουν τά πάντα γιά τό Χριστό, διότι στό πρόσωπό Του βρῆκαν τόν ἀληθινό Θεό, γιά τόν Ὅποιο διψάει ἡ ψυχή τους ἀπό τή φύση της.

Δεύτερον, οἱ ἅγιοι χαρίζουν ὀλόκληρη τήν ὕπαρξή τους στόν Κύριο, διότι αἰσθάνονται τήν ἀπροσμέτρητη πληρότητα τῆς καρδιάς, ὅταν μέσα της φιλοξενεῖται ὁ Θεός. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχή εἶναι ἐκεῖνο τό κομμάτι τῆς ὕπαρξής μας πού δέν κινεῖται στό χῶρο, διότι δέν ἔχει ὕλη. Ὡς ἄυλο κομμάτι τῆς ὕπαρξής μας δέν γεμίζει μέ παροχές ὕλικές καί πράγματα πεπερασμένα, διότι ἡ ἴδια εἶναι ἀθάνατη. Ζητάει ἐναγώνια τήν πληρότητά της καί ἀγωνίζεται νά γεμίσει τό κενό πού δημιουργήθηκε μέσα της μετά τήν ἐξορία ἀπό τόν Παράδεισο. Αὐτό τό κενό εἶναι ἡ κληρονομική ἀσθένεια πού κληροδότησε ὁ Ἄδάμ στούς ἀπογόνους του. Κάθε ἀνθρώπινη ψυχή, ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, προσπαθεῖ μέ διάφορους τρόπους νά γεμίσει τό ἀδιόρατο, ἀλλά ἀληθινό καί

βασανιστικό κενό της. Ὁ πολιτισμός, οἱ τέχνες, οἱ ἐπιστῆμες, οἱ ἡδονές, οἱ ἐξαρτήσεις, ἡ ἐργασιομανία καί πολλές ἀκόμη ἐνασχολήσεις δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τήν ἀπελπιστική καί ἀγωνιώδη προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά γεμίσει τά κενά τῆς ψυχῆς του. Ὅλη αὐτή ἡ ἐσωτερική κενότητα γεμίζει μόνον ὅταν ἡ ψυχή συναντήσῃ, προσκολληθεῖ καί ἐπικοινωνεῖ ἀδιάκοπα μέ τό Δημιουργό της. Μέσ' ἀπό τή σχέση μέ τό Θεό γεμίζουν ὅλα τά ἐσωτερικά κενά καί ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει τήν ἀληθινή γαλήνη, τήν ψυχολογική ἰσορροπία καί τήν καθαρή υἰγεία τοῦ πνεύματός του. Αὐτά εἶναι καταστάσεις πού βιώνουν ἀληθινά οἱ ἅγιοι μέσα ἀπό τή σχέση τους μέ τό Χριστό καί γι' αὐτό ἀφιερώνονται σ' Ἐκεῖνον ὀλόθερμα καί ἀπόλυτα.

Τέλος οἱ ἅγιοι δίνουν τά πάντα γιά τόν Κύριο, ἐπειδή μέσα ἀπό τήν κοινωνία μαζί Του βρίσκουν τήν ἀληθινή ἀπάντηση στά οὐσιαστικά ὑπαρξιακά προβλήματα τῆς ζωῆς. Ὅλοι κουβαλάμε κάποια ὑπαρξιακά προβλήματα πού πρέπει νά τά ἀπαντήσουμε, γιά νά κανονίσουμε ποιὰ θά εἶναι ἡ στάση τῆς ζωῆς μας. Τέτοια ἐρωτήματα εἶναι τά

ἐρωτήματα πού ἀπασχολοῦν τήν ὕπαρξή μας, δηλαδή, «ποιός εἶμαι;», «γιατί ζῶ;», «ἀπό ποῦ προῆλθα;», «ποῦ πηγαίνω;», «τί εἶναι ὁ θάνατος;», «τί θά γίνω μετά τό θάνατό μου;», «ποιές εἶναι οἱ ἀξίες τῆς ζωῆς μου;», «τί εἶναι σημαντικό γιά μένα καί τί πρέπει νά περιφρονῶ στήν καθημερινότητά μου;», «τί εἶναι ἡ ἀληθινή ἀγάπη;», «ποιά εἶναι ἡ πραγματική δύναμη;» καί πολλά ἀκόμη παρόμοια ἐρωτήματα, πού θά χρειαζόταν πολύς χρόνος γιά νά ἀπαριθμηθοῦν. Σ' αὐτά τά ἐρωτήματα ὅλοι δίνουμε ἀπαντήσεις ἄλλοτε σοφές καί ἄλλοτε ἀνόητες. Οἱ ἀπαντήσεις πού δίνουμε σ' αὐτά τά θέματα καθορίζουν τόν τρόπο πού ζοῦμε. ἼΑρα καθορίζουν τήν εὐτυχία ἢ τή δυστυχία μας, τήν ἐπιτυχία ἢ τήν καταστροφή μας. Μόνον ὁ Κύριος ἔχει τίς σωστές λύσεις σ' ὅλ' αὐτά τά προβλήματα, διότι μόνον Ἐκεῖνος κατέχει τά κλειδιά καί τά μυστικά τῆς ζωῆς, ἀφοῦ Αὐτός τή δημιούργησε. Οἱ πιστοί πού Τόν ἀγαποῦν ἀληθινά, καθώς μένουν κοντά Του, μαθαίνουν τίς σωστές ἀπαντήσεις σ' ὅλα τά ἀληθινά ἐρωτήματα τῆς ζωῆς. Μέσα ἀπό τίς ἀπαντήσεις αὐτές βρίσκουν τήν ἀληθινή χαρά, πού κανένα

μαρτύριο ἢ στέρηση δέν μπορεί νά τούς τήν ἀφαιρέσει. Ἄφοῦ λοιπόν μένουν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι ἀπό τό Χριστό, δέν ἔχουν κάποιο λόγο νά Τόν προδώσουν καί γιά τή δική Του ἀγάπη δέ διστάζουν νά δώσουν ἀκόμη καί τή ζωή τους.

Στό ἐρώτημα λοιπόν τοῦ Πέτρου: «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;», ἡ ἀπάντηση εἶναι «τά πάντα». Τί θά κερδίσουμε, ἐάν προσκολληθοῦμε στόν Ἰησοῦ καί ξεχάσουμε ὅλα τά ὑπόλοιπα; Τί θά κερδίσουμε, ἂν βάλουμε τόν Ἰησοῦ στό ἐπίκεντρο καί ὅλα τά ὑπόλοιπα στήν περιφέρεια; Τί θά ἀποκτήσουμε, ἐάν κοινωνοῦμε ἀδιάκοπα μέ τό Χριστό; Ἡ ἀπάντηση εἶναι «τά πάντα». Θά κερδίσουμε καί τούτη τή ζωή καί τήν ἐπόμενη. Θά χαροῦμε καί τό παρόν καί τήν αἰωνιότητα. Θά ἀπολαύσουμε τώρα μέν τήν καθημερινότητά μας μέ ἰσορροπία καί γαλήνη, τή δέ μετά θάνατον πραγματικότητα μέ τή μακαριότητα, τήν ὁποία εἶθε, μέ τίς πρεσβεῖες ὄλων τῶν ἀληθινῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ, ὄλων τῶν ἀγίων, νά βιώσουμε. Ἀμήν.